

Forbløffende mye, skulle det vise seg. Forbløffende mye, når utøveren åpenbart ikke lar seg begrense av konvensjoner om hvordan bass skal og kan spilles, når han har perfektionert teknikken, og når han samtidig lar alt han gjør underordnes hensynet til hva som blir god musikk.

Når så en liten teknoboks kommer på toppen av det hele, kan en stor, men enslig bass bli som et helt ensemble. Teknoboksen fungerer som en lydkopimaskin: Musikeren spiller en passasje som tas opp, og lar denne passasjen rulle og gå i sløyfe samtidig som han spiller en ny periode – som i neste omgang kan legges oppå den andre. Slik kan man bygge så mange lag man trenger, berede rytme og harmonier som leie for melodisk utfoldelse på toppen.

Musiker til margin. Men teknologi gir i seg sjøl ingen musikk. Det må en musiker til. Og Andersen utnyttet da også hjelpemiddelet til nettopp å skape musikk – så vakker og så vill, så røff og så stillferdig at konserten opplevdes å være overså altfor tidlig.

I første låt *Lonely Woman* ble først «rytmeseksjonen» formet med buestokken, i en kjapp, brutt staccato-akkord som ble liggende under og ga letthet og driv til stykket. Den sjølkomponerte «Utedass» – (det var i hvert fall oversettelsen) – var drivende og humoristisk der slap-handa la rytmen i bunn, et mellomleie ble lagt til, før pizzicato-løpene fikk danse på toppen. «Mona» av Patrice Heral, derimot, fikk fram de milde, melodiose mulighetene i instrumen-

tet. Andersens «Drømmehesten» – skrevet til en film, men ikke brukt – var også nydelig melodios, det samme var Paul Simons *Johan*.

I visse tonehøgder har bassen, som celloen, samme leie som den menneskelige stemme. Det kan bidra til at tonene, når de «synges» med buen, smyger seg inn og berører på en spesiell måte.

Hamsun og sax. I «Half bubble» la Andersen opp til et humoristisk kappløp med seg selv, idet en lydsløyfe med en brutt akkord kjørt i dobbelt tempo ble lagt som rytmisk grunnlag. På toppen plukket han toner slik perlene triller fra en avkuttet snor.

Røff og lekende var også friarstevet *Snåle mi jente*. En spennende variasjon kom da en mørk stemme brått brøt inn med ordene «og natten var mørk og stille». Bak stemmen åpenbarte Bjørn Skagestad seg, og flettet resten av Hamsun-diktet inn blant Andersens toner. En overraskende variasjon var også et saxopptak som dannet duo med bassen i «Ghost».

Bassvirtuosen avsluttet med sin egen *The Day*, til dagene som er annerledes, på godt eller vondt, som han selv sa. Den ble tilegnet en annen stor bassist, avdøde Niels-Henning Ørsted Pedersen.

Et par ekstrasnummer måtte til før Andersen fikk slippe fra et jublende publikum. Når dynamitt kommer i musikalsk utgave, bidrar den utvilsomt til sinnets munterhet.